

tion, som udøves paa dette Omraade, og her og der har der utvivlsonst baade i svunden Tid — og ikke mindst da — og ogsaa i den senere Tid været grebet fejl, saaledes at man ved Anvendelsen af Lovens Bestemmelser er kommet til at yde en Støtte, hvor den i Virkeligheden ikke burde være ydet. Det har jeg i den Tid, jeg har haft med denne Administration at gøre, været fuldt paa det rene med kunde hænde, og jeg tvivler heller ikke om, at min ærede Forgænger har gjort lignende Erfaringer.

Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har trukket sit Ændringsforslag til § 4 tilbage, ikke fordi jeg i og for sig, hvad jeg ogsaa har udtalt under Forhandlingen, havde væsentligt at sige imod det ulyd, at det vilde volde et vist administrativt Besvær, og at jeg ikke følte mig overbevist om, at man gennem det vilde naa væsentlige Værdier for det Arbejde, som her skulde præsteres.

Der er i Forbindelse med Ændringsforslaget under Nr. 10 fremsat en Række Udtalelser af forskellige ærede Medlemmer — jeg tror, alle Ordførere har været inde paa dette Ændringsforslag —, og det forstaar jeg i og for sig meget godt, thi her aabnes jo en Adgang til at danne landsomfattende og ikke fagligt begrænsede Arbejdsløsheds-kasser, som ikke hidtil har været givet. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mente, at tidligere Indenrigs- eller Socialministre — hvad det var, han her tog Sigte paa, skal jeg ikke kunne sige — burde have hjulpet til Rette med Oprettelsen af en Kasse for Kristelig dansk Fællesforbund. For saa vidt der deri skulde ligge en Bebrejdelse for at have tilsidesat Kristelig dansk Fællesforbunds Interesser, maa jeg for mit Vedkommende sige: Hus forbi. Jeg har i de Forhandlinger, som jeg har ført med Kristelig dansk Fællesforbund i Tiden fra 1921 til 1924, bestræbt mig for at imødekomme de Ønsker, som fra Forbundets Side var fremme, i Erkendelse af, at den Modtagelse, Forbundet havde faaet ved Henvendelser paa Steder, hvor man ikke havde de Anskuelse, som Medlemmerne af Kristelig dansk Fællesforbund i Almindelighed har, havde været af en saa varm Beskaffenhed, maa jeg maaske sige, at jeg meget vel forstod, at man fra Forbundets Side kunde nære Ønsker om ogsaa paa dette Omraade at kunne være sig selv og kunne klare sig selv; men det har ikke været muligt gennem de Forhandlinger, som er ført med Forbundet, at naa til et Resultat, saaledes at man kunde faa en saadan Arbejdsløsheds-

kasse ført ud i Livet. Det hænger bl. a. sammen med, at man fra Forbundets Side krævede alle Fag indenfor den hele kaotiske Fagordning, som vi har her i Landet — og i alle Samfund for saa vidt — repræsenteret i Kassen, medens Loven jo i Virkeligheden kun gav Adgang til at imødekomme paa et vist begrænset Omraade med Hensyn til Antallet af Fag. Og dernæst ogsaa — og det var Hovedvanskeligheden — dette, at der i Kristelig dansk Fællesforbund jo er mange Medlemmer, som snart er selvstændige og snart er Lønarbejdere, vekslende fra det ene Arbejde til det andet, og det var overordentlig vanskeligt at forme Loven saaledes, at Kassen kunde omfatte samtlige disse Personer, uanset om de i det givne Øjeblik, hvor de var blevet arbejdsløse, havde været selvstændigt virkende eller Lønarbejdere. Disse Vanskeligheder viste det sig ikke muligt at overvinde fra 1921 til 1924, og derfor kunde jeg ikke løse den Opgave, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mener den Gang burde have været løst, og jeg maa vel gaa ud fra, at min Efterfølger paa dette Omraade, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, har været ude for lignende Overvejelser i Forbindelse med de Ønsker, som fra Kristelig dansk Fællesforbunds Side har været fremført. Selv ikke med den Udformning, som Lovforslaget her faar ved Ændringsforslaget under Nr. 10, vil man kunne imødekomme Kristelig dansk Fællesforbunds Ønske, saafremt der ikke findes Vej til at danne et skarpt Skel mellem de selvstændige næringsdrivende, som findes indenfor Forbundet, og Lønarbejderne, hvis ikke det bliver saaledes, at den, der snart optræder i den ene Egenskab og snart i den anden indenfor Forbundet, faar sin Adgang til Arbejdsløshedsunderstøttelse begrænset, efter som Ledigheden hidrører fra den ene Arbejdsform eller fra den anden. Jeg tror, at selv med denne Bestemmelse vil Vanskeligheder kunne opstaa for at kunne ordne Sagen paa en for alle — ogsaa for Administrationen — tilfredsstillende Maade og saaledes, at man ikke kommer udenfor Lovgivningens Rammer. Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen bør derfor indtil videre berolige sig. Arbejdsløsheds-kasserne er ikke stedt i den Fare, som det ærede Medlem her har peget paa, paa Grund af de Bestemmelser, der her findes, og heller ikke tror jeg, der er nogen stor Fare for, at dette skal føre til, at alle mulige forskellige Fag, Kredse af særligt betroede Arbejdere, som kommer ud for ringe Ledighed, skal slutte sig sammen og danne landsomfattende